

॥ अध्याय २२ ॥
 हळूच तांणी विचारलें । रातीं वाड्यांत कितें जालें । वाद कसलो चलतालो ॥२२९॥ ताचेर जें जशें घडलें । तें सगलें
 हांवें बाबांक सांगलें । मारचो काय ना तेंय विचारलें । अशे तरेच्या सोरपाक ॥२३०॥ पूण बाबांचें एकूच मत ।
 सोरोप विंचू ही जरी मोनजात । ईश्वर नंदता सगल्यांच्या काळजांत । मोग ताका सगल्यांचो ॥२३१॥ ईश्वर जगाचो
 सुत्रधार । ताचेच आज्ञेन चलता संवसार । सोरोप विंचू आज्ञे भायर । वचत तरी कशे ताचे ॥२३२॥ म्हणुनूच
 प्राणीमात्रांचेर फकत । प्रेम आनी दयाच करात । साहस सोडात सबुरी धरात । राखतलो श्रीहरी सगल्यांक ॥२३३॥
 कथा अनेक अशे तरेच्यो । सांगूं येतल्यो साईबाबांच्यो । म्हणुनूच तातूंतल्यो फकत साराच्यो । वेंचून घेवच्यो
 श्रोत्यांनी ॥२३४॥ फुडल्या अध्यायांत आनिकूय गोड । भक्ती श्रद्धेची आगळी जोड । भक्त दीक्षित प्रसंग अवघड ।
 वतले बकरो मारपाक ॥२३५॥ संतसज्जनानो तुमच्या आशिर्वादान । रचिल्लो भक्त हेमाडपंतान । जय अणकारीत
 श्रीसाईसच्चरितांतल्यान । आडमरण निवारणं नांवाचो हो बाविसावो अध्याय सोंपता हांगाच ॥

॥ श्रीसद्गुरूसाईनाथार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

